

РЕШЕНИЕ

№ 3087

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 18.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12090** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118 Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. В. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], Германия, [улица], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.3, срещу Решение № 62/17.10.2018 г. на управителя на НОИ, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2113-50-181#3 от 07.09.2018 г. на длъжностно лице от Дирекция “ЕРМД“ при НОИ, с което на лицето на основание чл.68, ал.1-2 и чл.69, ал.1 от КСО, чл.6 и чл.50 от Регламент/ЕО/ № 883/2004 и чл.12, чл.40 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 на ЕП и на Съвета е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата, в съдебно заседание и в писмени бележки по делото жалбоподателката, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата си. Твърди неправилност и незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Посочва, че административният орган неправилно не е признал учителски стаж за периода 21.09.1982г. -01-09.1985 г., през който жалбоподателката е работила ОК на ДКМС на длъжност „дружинен председател“ в ЕСПУ “Н.Й.В.“ [населено място]. Излагат се подробни доводи в тази насока. Моли съда да отмени решението като незаконосъобразно и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне с оглед представените в преписката доказателства при спазване на указанията на съда. Претендира разноски

по делото.

Ответникът по жалбата – Управител на НОИ, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че решението е правилно и законосъобразно. Не претендира юрисконсултско възнаграждение, но прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Разпореждане от 23.05.2014 на г-жа П. е отпусната, считано от м.03.2014 г. лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, със срок за заплащане до 01.04.2015 г. В последствие след преосвидетелствания изплащането на пенсията е продължено до 01.01.2019 г. / л.49-51 от делото/.

Със заявление, подадено в ТП на НОИ – [населено място] с вх. № 2113-16-453/01.06.2018г. г-жа П. е поискала отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В заявлението не бил деклариран стаж, придобит по законодателството на друга държава / л.37-41 от делото/. Към датата на подаване на заявлението – 01.06.2018 г. лицето имало навършена възраст 58г. 02 месеца. Документи доказващи стаж в Германия не били представени. Доказаният български осигурителен стаж на лицето съставлявал 29 години, 06 месеца и 20 дни, придобити при трета категория труд от които 23г., 07 месеца и 15 дни учителски осигурителен стаж, както следва: 01.09.1985 г. – 15.09.1988 г. / 3г. и 14 дни;/ 15.09.1988-01.09.1989 г. / 11м. и 15 дни;/ 01.03.1990 г. – 11.09.2003 г./ 13г., 06 м. и 10 дни;/ 11.09.2003г. – 01.09.2004 г. / 11м. и 20 дни;/ 14.09.2004г. – 20.04.2007 г. / 02 г., 07 м. и 06 дни/ и от 21.03.2011 г. – 01.10.2013 г. / 02 г., 06 м. и 10 дни/.

За периода 21.09.1982 г. до 01.09.1985 г., длъжността „дружинен ръководител“ е била посочена в представената трудова книжка № 126/21.09.1982 г. като длъжност упражнявана в ДКМС, а не в училище, поради което било прието, че този стаж не представлява учителски осигурителен стаж.

С Разпореждане изх. № 2113-50-181#3 от 07.09.2018 г. на длъжностно лице в от Дирекция “ЕРМД“ при НОИ на основание чл.68, ал.1-2 от КСО, чл.68, ал.3 от КСО и чл.69в, ал.1-2 от КСО е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст./ л. 42 от делото/

Разпореждането било оспорено пред управителя на НОИ, който с Решение № 62 / 17.10.2018 г. потвърдил същото изцяло / л.33-35 от делото/

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително доказателства за компетентност на органа издал оспорваните актове/ л.78 от делото/. От жалбоподателя също са представени писмени доказателства /л.63,л.95-141, л.158 от делото/. От трети лица неучастващи в процеса също са представени писмени доказателства / л.74-76, л.162-164, л.168-211 от делото/.

По делото е изслушана и приета СИЕ / л.228- 241 от делото/, неоспорено от страните. Вещото лице след извършена проверка на документите по делото и административната преписка, като и в Централен държавен архив и в Държавния архив в [населено място] е дало заключение по поставените му задачи. Други доказателства не са ангажирани от страните в хода на съдебното производство.

От жалбоподателя са ангажирани и гласни доказателства като по делото е разпитана свидетелката Р. И. И.. Същата е заявила в показанията си, че е работила в ЕСПУ “Н.Й.В.“ – [населено място] от 01.09.1980 г. до 1986 г. Познава жалбоподателката от 1982 г. когато същата е започнала като дружинен ръководител в училището.

Свидетелката посочва още, че жалбоподателката е имала завършено образование българска филология и от време на време е замествала учители по тази специалност когато същите отсъствали от работа. Относно естеството на работа на жалбоподателката И. посочва, че тя се е занимавала с проблемни ученици и организираща културни и масови извънкласни мероприятия. Работила много и по цял ден като свидетелката е останала с впечатление, че лицето работи в училището и получава възнаграждение като учител.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решение № 62/17.10.2018г. на управителя на НОИ, е било връчено на жалбоподателката на 31.10.2018 г. , видно от представеното известие за доставяне на л.36 от делото. Жалбата до АССГ е подадена от надлежната страна, в законоустановения 14-дневен срок на 12.11.2018г., при наличието на правен интерес, с оглед на горното, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законите му правомощия, съгласно решение на 44 Народно събрание и разпоредбите на КСО / л. 78 от делото/. Същото е постановено в предвидената форма и при спазване на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени, обуславящи отмяната на оспорения акт, последният обаче е постановен при неправилно приложение на материалния закон.

Спорът между страните е относно положеният труд през периода 21.09.1982-01.09.1985 г. на длъжност „дружинен ръководител в ОК на ДКМС и непризнаването му като като осигурителен стаж за съответния период.

Съгласно чл.68, ал.1-2 от КСО през 2018 г. жените придобиват право на пенсия за възраст и осигурителен стаж при навършване на възраст 61 години и два месеца и осигурителен стаж 35 години и 06 месеца. Видно от констатациите на длъжностното лице към момента на подаване на заявлението жалбоподателката е навършила необходимата възраст по чл.69в, ал.1 от КСО, но само въз основа на българския осигурителен стаж не е изпълнила изискването на чл.69в, ал.1-2 от КСО за наличие на учителски стаж -25 години и 08 месеца. За спорният период 21.09.1982-01.09.1985 г. не бил зачетен за учителски стаж тъй като е прието, че дейността „дружинен ръководител“ в учебно или възпитателно заведение е учителски такъв ако отговаря на изискванията за заемане на длъжността „учител“ или „възпитател“ и е изпълнена пълната норма за задължителна преподавателска дейност.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че М. В. П., е постъпила във Висш педагогически институт [населено място] през учебната 1978-1979 г. и е завършила пълния курс на обучение през учебната 1981 /1982 г. Същата е положила държавен изпит през м.04.1983 г. и е призната квалификация специалист по български език и литература и втора специалност руски език / л.158 от делото/. От представените УП № 13 и УП 15, както и от представеното копие от трудова книжка / л. 16 и л. 75-76 от делото/ е видно, че същата е изпълнявала длъжността дружинен ръководител в ОК на ДКМС – [населено място] през периода 21.09.1982 г. – 01.09.1984 г. за което ѝ е изплащано трудово възнаграждение, с изключение на м.09 и

м.10.1982 г. за които няма предадена разплащателна ведомост.

Съгласно чл.45, ал.1 от Закона за висшето образование, образованието по всяка специалност – квалификационна степен “бакалавър“ или „магистър“ завършва с държавен изпит или със защита на дипломна работа. Съгласно чл.42, ал.8 от ЗВО допуска присъждане на диплома за завършена степен едва след успешното полагане държавен изпит или защита на дипломна работа, независимо от календарния срок на обучение по специалността. Действително към дата 21.09.1982 г. жалбоподателката е завършила семестриално висшето си образование, но все още не е притежавала професионална квалификация до м.04.1983 г. и не би могла да изпълнява длъжността „учител“. В тази насока е и трайната практика на ВАС.

Съгласно разпоредбата на §9 от ПЗР на КСО, времето което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31.12.1999 г., съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс. Т.е. за спорния период би следвало да се прилагат материалноправните разпоредби, действали към момента на полагането на труд и зачитането му като осигурителен стаж - Закон за народната просвета / отм./ и Указ № 330 за народната просвета/отм./.

Съгласно чл.19, ал.1 от НПОС учителски стаж е осигурителния стаж, положен на длъжност учител или възпитател в учебни и възпитателни заведения, а съгласно ал.2 от същия член учителски е и осигурителния стаж на лицата, заемащи длъжности по списък, утвърден от министъра на образованието и науката, съгласуван с управителя на НОИ, ако отговарят на изискванията за заемане на длъжността учител или възпитател съобразно придобитото образование, професионална квалификация и провоспособност и са изпълнили пълна норма за задължителна преподавателска работа. В одобрения от МОН и НОИ Списък на длъжностите, за които се признава учителски стаж по смисъла на чл.19, ал.2 от НПОС, под № 11 е записана длъжността „дружинен ръководител“, но за да бъде зачетен за учителски стаж задължително следва да са налице кумулативно изискванията на посочената разпоредба, а именно стажът да е положен в учебни и възпитателни заведения и да е изпълнена пълната норма задължителна преподавателска дейност.

В конкретният случай не са налице посочените предпоставки на чл.19, ал.2 от НПОС за да бъде признат стажът на жалбоподателката за процесния период за учителски такъв. Действително г-жа П. е изпълнявала своята длъжност в ЕСПУ “Н.Й.В.“ – [населено място], където е била включена в списъка на преподавателите на училището, но не като учител или възпитател, а като дружинен ръководител. Същата е била назначена на тази длъжност от ОК на ДКМС откъдето и е получавала своето възнаграждение. За да бъде налице обаче първото условие на чл.19, ал.2 от НПОС работодател на жалбоподателката е следвало да бъде учебното заведение в което тя е изпълнявала длъжността, а не ОК на ДКМС. Структурите на ДКМС / каквато е окръжни комитет/ не представляват учебни и възпитателни заведения по смисъла на Закона на народната просвета/ отм./.

Освен това жалбоподателката е имала съответната професионална квалификация за заемане на длъжността едва след успешното полагане държавния и изпит през м.04.1983 г.

На следващо място видно от представените писмени документи - рапорт оценка, там са изброени конкретните дейности които са извършвани от г-жа П. като дружинен ръководител, а именно – провеждане на отрядни сборове, състезания, участия в експедиции, създаване на връзки с предприятията на територията на града, разговори,

викторини, предаване на вторични суровини, изготвяне на албуми, участие в парад на хвърчилата и др. Посочените дейности не могат да бъдат определени като преподавателска дейност, не включва учителски функции и липсва задължение да се изпълняват от лица с педагогическо образование. Не са налице никакви доказателства, че през този период г-жа П. е изпълнявала преподавателска дейност и, че е замествала различни учители от училището при тяхното отсъствие, така както твърди разпитаната по делото свидетелка. Не са представени никакви доказателства колко и какви лекторски часове лицето е изработило, както и не са представени доказателства за изплатени суми за такива лекторски часове от самото училище в което лицето е изпълнявало длъжността „дружинен ръководител“. В този смисъл съдът не кредитира свидетелските показания на свидетелката И., тъй като същите са доста общи и не се подкрепят от доказателствата по делото.

Изводите на административният орган за липса на предпоставките по чл.19, ал.2 от НПОС не се опровергават и от приетата по делото СИЕ. На първо място вещото лице неправилно е извършвало съпоставка между месечните възнаграждения на г-жа П. с нормативно определените заплати на учителите в Инструкцията за заплащане на труда в училищата и учебно възпитателните заведения от 1973 г. Видно е, че в инструкцията са определени размерите на учителските заплати и отделно са определени трудовите възнаграждения на дружинните ръководители. Т.е. това разграничение е въведено именно защото трудът на дружинните ръководители не може да бъде приравнен на учителския труд като натовареност, като наличие на специфични знания и умения и като квалификация. Обстоятелството, че жалбоподателката е работила на пълна работна седмица и е получавала трудово възнаграждение съпоставимо с това на учителите и други дружинни ръководители, установено от СИЕ, е правно ирелевантно предвид липсата на данни за изпълнена пълна норма за задължителна преподавателска работа. За установяване на това, че лицата са изпълнили пълната си норма задължителна преподавателска работа се представят удостоверения от съответните учебни заведения. Тези удостоверения се издават въз основа на утвърдените в началото на всяка учебна година списъци обр.1, материалните книги или разплащателни ведомости. Следва още да се отбележи, че съгласно нормата на чл.84 от Инструкцията за заплащане на труда на персонала в училищата и учебно възпитателните заведения, както и в таблица – приложение № 7 към ПМС № 6 на ЦС на БСП от 09.03.1973 г., не се допуска възлагането на преподавателска работа на дружинните ръководители, т.е. дори и г-жа П. да е изпълнявала сходна дейност, то тази дейност не може да бъде категоризирана като преподавателска. Нито издадените УП № 13 и УП 15, нито СИЕ нито свидетелските показания не доказват изпълнена пълна норма за задължителна преподавателска работа от г-жа П.. Съгласно чл.40, ал.1 и 3 от НПОС това може да бъде доказано с документи установяващи водене на лекции или учителски часове, обучителни програми и други форми на дейност, свързани с преподаване и водещи до придобиване на знания и умения в децата. Такива документи не бяха представени в хода на съдебното производство от жалбоподателката. С оглед на горното правилно длъжностното лице от Дирекция “ЕРМД“ при НОИ е отказало отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2113-50-181#3 от 07.09.2018 г. на основание чл.68, ал.1-2 и чл.69, ал.1 от КСО, чл.6 и чл.50 от Регламент/ЕО/ № 883/2004 и чл.12, чл.40 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 на ЕП и на Съвета.

Обжалваното решение на управителя на НОИ, с което е потвърдено това разпореждане като правилно и законосъобразно към момента на издаването му, при спазването на процесуалните правила и материалния закон, следва да бъде оставено в сила, а жалбата срещу него да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е претендирал разноски по делото и такива не следва да му се присъждат независимо от изхода на спора.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], Германия, [улица], срещу Решение № 62/17.10.2018 г. на управителя на НОИ, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2113-50-181#3 от 07.09.2018 г. на длъжностно лице от Дирекция “ЕРМД“ при НОИ, с което на лицето на основание чл.68, ал.1-2 и чл.69, ал.1 от КСО, чл.6 и чл.50 от Регламент/ЕО/ № 883/2004 и чл.12, чл.40 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 на ЕП и на Съвета е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК, в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: